

Napló 2.: Utunk 2. állomása, felkészülés Landourban Németh Júlia és Pálúr Tamás

Landour

2009.10.28. szerda [- ugrás a [legfrissebb](#) bejegyzéshez]

Napjaink most már végre rutinszerűen telnek. Reggeli **áhitat, vizit, ambuláns vizsgálatok, nyelviskola, interturbán, adminisztráció.**

Vannak, akik már befogadtak minket, van aki még tartózkodóbb. Néhány furcsa reakció okoz nekünk még meglepetést.

Az idő továbbra is nagyon szép, nem győzünk gyönyörködni a napsütésben és a hegyekben.

Többen nagy tekintéllyel fordulnak szakmai kérdéssel Julihoz (pl. a nyelviskolából): „Dr. Júlia Dzsí!...”

2009.10.29. csütörtök, Landour

Vendégek érkeznek hozzánk otthonról, Juli barátnői, Edina és Frida. Ők 1 hónapja járják Indiát és utolsó állomásuként hozzánk jönnek, itt töltenek 2 napot. Nagyon jó egy kicsit együtt lenni otthoniakkal és megbeszélni az itteni tapasztalatainkat.

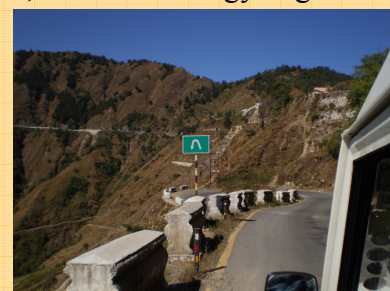

2009.10.30. péntek, Banksil

Az eddigi legkalandosabb napunk következik, elkísérjük a kórház egy csapatát **„Camp”-be, egy külső rendelésre.** Ez egy rendszeres program, minden héten kimennek 1-2 faluba, hogy fogadják a betegeket. Nagy erőpróba ez a stáb számára és nagy esemény a falubelieknek. A falumisszió egy nagyszabású program keretében történik. Az ún. **„Bhawan C.H.D. project”** a kórház falain kívül **56 faluban nyújt humanitárius segítséget rendszeres vizsgálatokkal és gyógyszerekkel.** Az egyik csapat 2 napos túrára ment egy olyan „közeli” helyre, ahova csak gyalog lehet

eljutni, 3 órás kirándulással. Mi Banksil-be mentünk, ami 2 órás autóútra van a hegyek között. A kórház dzsipjével 4-en indulunk, többen csatlakoznak még hozzánk, összesen egy orvos, 5 gyógyszerész/nővér/szociális munkás és mi ketten. Újabb lélegzet-elállító utazás az óriási hegyek között, magas szerpentineken, keskeny hegyi utakon, a végén köves úton a szakadék szélén kanyarogva. Meg kell szokni, hogy a táj alattam és fölöttem van, nem előttem és körülöttem. Óriási, szinte földön túli élmény 2000 méteres magasságban átszelni a hegyeket!

Megérkezünk a magaslati településre, nagy várakozással fogadnak. Letáborozunk az iskolá-

nál, ahol éppen véget ért a tanítás, és **berendezzük a tantermet rendelőnek és patikának**. Folyamatosan zárandokolnak az emberek, s több órán át megállás nélkül fogadjuk a betegeket. A legtöbben fülfájással, mozgásszervi fájdalmakkal, bőrfertőzéssel jönnek. Mindenkinek felírják és oda is adják a gyógyszerét. A kis helyiség egy zsúfolt, mozgalmas helyé válik. Nincs intim orvos-beteg viszony, mindenki mindent hall. Az ajtóban valaki regisztrálja az érkezőket, kezükbe nyomja a sárga betegkártyát, ami majd a recept lesz, itt várják, hogy továbbléphessenek az orvoshoz, aki vizsgál, gyógyszert ír föl, majd átküldi a beteget a „gyógyszertárba”, a terem másik felében lévő gyógyszer-szönyeghez. Ez a körforgás megy órákon át.

2009. november 1. vasárnap, Landour

Az egyik helyi gyülekezetben (Kellogg Memorial Church) részt veszünk az istentiszteleten – ide járnak sokan a nyelviskolából és az LCH kórházból, ez egy modern gyülekezet –, utána tea melletti beszélgetés közben **megismerkedünk egy amerikai-indiai misszionárius házaspárral, Daviddal és Daphnéval**, akik egy lunch-ra hívnak minket egy szűkebb körbe. Ott

találkozunk azzal a két amerikai lánnyal is meg testvérükkel és anyjukkal, akik éveket együtt töltenek Davidékkal, s a falumisszióban nővérként segítik munkájukat. (Ez egy másik falumissziós program, a kórházétól függetlenül működik.)

2009. november 2. hétfő, Landour

Szokás szerint verőfényes napra ébredünk. A **reggeli áhitat megerősít minket abban, hogy jó helyen vagyunk.** Az alkalmat a falu egyik gyülekezetének (Union Church) lelkipásztora tartja. Az igemagyarázat a Zsidókhöz írt levél 12,1-3 alapján arról szól, hogy minden ború, sötétség, nehézség, bűn ellenére „**nézzünk fel Jézusra**”, és **előre tekintve „fussuk meg az előttünk lévő pályát”**. Az üzenet aktualitása az EHA 40 éves fennállásának ünneplése. – Jó dolog ünnepelni, happynek lenni, ujjongani, nagy szavakat mondani, de az élet ennél több, a célra tekintve kell megállni és továbbmenni. Hálát adva a múltért, ne ragadjunk le annak problémáiban, küzdelmeiben, csalódásaiban, hanem nézzünk előre, és mindig Jézusra, aki a kezdet és a vég, az épület sarokköve, Őrá alapozva tekintsünk a betegekre és a jövőre. A 11. rész a hit próbáiról, a hit példaképeiről, a keresztyén-üldözésekről szól, a 12. rész eleje pedig ennek ellenére a jövőről, a reménységről, a kitartásról és a Jézusra való figyelésről. – A kórház hitvallása nagyon nyílt és egyértelmű: a 2 éve újjáépített kórházat is tudatosan és jelképesen is Jézus Krisztusra, mint sarokköre alapozták.

A kórház egy valóságos sziget a különböző vallású indiaiak között. Sokan zárandokolnak el ide, főként szegények, sokszor utolsó reménnyel, és itt egy kellemes légkört tapasztalnak.

Megrendítő hír érkezik az EHA egy másik kórházából. A Duncan Hospital, Raxaul (Bihar tartomány) kórház munkatársai a hétvégén piknikre mentek a nepáli hegyekbe, Hitaudába, egyfajta csapatépítő tréningre. A viszszafelé vezető úton **az egyik autót baleset érte és lesodródva az útról lezuhant a hegyoldalra.** Az egyik fiatal nővér meghalt, 2 másik is fejsérülést szenvedett, 4-en

többszörösen is megsérültek. Azonnal imádkozunk értük a reggeli közösségben. Nehéz folytatni a napot... *(Ezt eddig nem meséltük el, mert nem akartunk senkit sem felettébb megterhelni az irántunk való aggodalommal. Most már elutaztunk a hegyekből, ilyen veszélynek már nem vagyunk kitéve.)* Hálát adunk az Úrnak, hogy megőrzött minket ilyen veszélyek között is.

Délután Mussourie másik végébe utazunk, ahol egy **tibeti gyerekeknek** otthont adó, őket taníttató kollégiumba megyünk **kihelyezett rendelésre.** A leggyakoribb esetek: megfázás, gyomorrontás, hasi, mellkasi fájdalmak. Sokan közülük hosszú évekre elszakadtak szüleiktől, vagy árvák. Nagyon aranyosak és szeretetre méltók a tibetiek. Az iskolát, kollégiumot, templomot egy alapítvány tartja fenn, a buddhisták és a WHO támogatásával. Nagyon nagyra értékeljük a kórháznak ezt a külső szolgálatát.

2009. november 3. kedd, Landour

A mindennapi kirándulásaink során hozzá kell szoknunk ahhoz, hogy **utunkon majmokkal találkozhatunk**. Rendszeresen portyáznak a házak között, turkálnak a kiöntött szemét között, ételment keresnek vagy lopnak. Olykor elég veszélyesnek tűnnek. Ijesztő lármát csapnak, amikor végigszaladnak az üzletek, lakóházak tipikus fém „hullámpala” tetején.

A reggeli áhitat most a **40 éves évforduló** ünneplésének jegyében zajlik – a szokásostól eltérően – a földszinti aulában, a betegfelvételi helynél. A beszédek és a hálaadás után bemutatják az új eszközöket, melyeket a megspórolt pénzből tudtak vásárolni a hatékonyabb működéshez: **egy új ultrahangos készüléket, egy új fogorvosi kezelő széket és egy új dzsipet a falumisszióhoz.**

2009. november 7-8. szombat-vasárnap, Landour

A hétvégére azt terveztük, hogy lemegyünk a legközelebbi városba, Dehra Dunba, hogy élvezzük egy kicsit a nyárias meleget (25 °C), és megnézzük a várost, ami olyan szépen néz ki fentről, különösen az esti fényekben – hasonló, mint a Mátrából Gyöngyös. Összecsomagolunk 2 napra, lecipeljük a csomagjainkat Mussoorie-ba a taxiállomásra, hogy ott alkudjunk ki kedvező árat a 34 km-es útra. Már a héten felmértük a terepet, és ajánlottak 350-250 rúpiás árat is. Most az volt a célunk, hogy 450 rúpia alá nyomjuk az árat, de ezúttal senki sem akart ez alá menni (2000,- Ft). Most valahogy mindenki a „fix price”-ra hivatkozik, és senki sem akar dolgozni, inkább ott állnak egész nap a droszton. Így feladtuk a „költséges” városnézést, maradtunk Mussoorie-ban, sétáltunk egy nagyot, és este visszacipeltük a csomagjainkat a hegyre. ☺ Mi is röhögünk magunkon, de legalább jól telt a nap.

Vasárnap egy másik gyülekezetbe megyünk istentiszteletre, jó igehirdetést és közösséget találunk. A lelkész házaspár kedvesen invitál minket egy teára.

(Union Church)

2009. november 9. hétfő, Landour

Munka után a Davidékkal a falumisszióban együtt dolgozó **amerikai lányoknál (Joni és Jana) vagyunk vendégségben.** Nagyon jó megismerni őket és a szolgálatra való elszántságukat. Az ő munkájuk abból áll, hogy hetente elutaznak egy-egy faluba néhány napra, ott sátoroznak, meglátogatják az embereket, családokat, felméri egészségi állapotukat, szükség szerint megvizsgálják betegségüket, panaszait és ellátják őket alapvető gyógyszerekkel. Többször visszatérnek ugyanabba a faluba, hogy jó kapcsolatot építsenek ki az emberekkel, így nyitottá válnak feléjük.

2009. november 17. kedd, Landour

Nagyon **szerettünk volna találkozni Davidékkal** is – meg is hívtak magukhoz –, de az időpont-egyeztetés nem járt eredménnyel (hol közbejött egy gyomorrontás, hol ők voltak éppen falumisszióban, vasárnap másik gyülekezetben voltunk), s az utolsó hetünkön pedig szerdán el kellett utazniuk. Már Juli írt is nekik egy mailt, hogy nagyon sajnáljuk, de majd tartjuk a kapcsolatot e-mailben. Én hittem abban, hogy még találkozhatunk, írtam nekik egy SMS-t reggel, hogy ha esetleg a ma este jó nekik, akkor mi nagyon örülnénk a találkozásnak. A szebbik ruhámat, cipőmet vettem fel. (Utólag kiderült, hogy nem használják a mobiljukat, így el sem jutott hozzájuk az üzenet.) Délben az iskolába menet megálltunk egy internet cafénál, hogy röviden megnézzem, jött-e esetleg tőlük e-mail. Legnagyobb meglepődésemre ott találok Davidet az internetnél! Meg is beszéljük a kialakult helyzetet, és hamar eldöntik, hogy **várnak minket vacsorára.** Hát ez tényleg nagy ajándék! Hát még az, ami este történt! Nagyon gazdag együttlétünk volt. Sokat meséltek küldetésükről, életfilozófiájukról, a szolgálatról. Megható volt, ahogy a hatalmas ember fogalmazott: „jó dolog szép, vidám istentiszteleteken énekelni, tapsolni, együtt lenni, aztán hazamenni, de az **igazi istentisztelet: meglátogatni az árvákat és özvegyeket nyomorúságukban, a szomjazónak inni adni, a mezítelent felruházni, a foglyokat meglátogatni (Jakab 1,27; Ézsaiás 58,7; Máté 25,35.40).**” Nem vágnak haza Amerikába, ahol „az emberek csak isszák a sörüket és nézik a tévét”. Igazi alázatos és életvidám misszionáriusokat ismertünk meg bennük. Teljesen feltöltődve jöttünk el tőlük.

2009. november 20. péntek, Landour

Az utolsó napunkra még sikerül betenni egy esti találkozást a legkedvesebb barátainkkal, **Binuval** (a képen középen, Mr. Binu Alexander), az egyik rezidens orvos a kórházban, akit neve után Mr. Bean-nek nevezett el **Bhim** (jobbról), a Bhawan Projekt (falumisszió) lelkes munkatársa, akit mi meg Bim-bam-nak nevezünk el. Mr. Bean szülei egyébként misszionáriusok, Bim-bam pedig Nepálból származó árvagyerek.

2009. november 21. szombat, Landour

Eljött végre a nagy költözés napja, ma **utazunk Fatehpurba**, a végleges szolgálati helyünkre. Az út 7-800 km, amit 24 óra alatt teszünk meg autóval. A következő jelentést már onnan írjuk.

*Szememet a hegyekre emelem: honnan jön
segítségem? Segítségem az Úrtól jön, aki az
 eget és a földet alkotta. Zsolt 121,1-2*

Mussoorie, 2009. november 21.

Júli és Tamás

**A www.indiamisszio.wordpress.com című blogunkon
elérhetőek beszámolóink, körleveleink és a fotók eredeti méretben.**

Aki szeretné még támogatni utunkat, vagy a kórház felszerelését, az befizetheti/átutalhatja adományát a Missziói Iroda központi számlájára az alábbiak szerint, vagy készpénzben a Parsarédi Gyülekezet irodájában.

11100104-19024048-36000001

Címzett: Magyarországi Református Egyház

Közlemény: Külmisszió – Céladomány Németh Júlia indiai orvos-missziói útjára